

em 48

PŘÍRODOPISNÁ VÝZVA

Halloweenské občerstvení

HOROR V HLAVNÍ ROLI
The House in the Middle
of Nowhere

ADAPTAČNÍ KURZ

ROZHOVOR S JIŘÍM BOHÁČKEM

Náhled do hodin slohu

AUTORSKÁ POEZIE

úvodník

Právě držíte v rukou první číslo časopisu ve školním roce 2025/2026. Nedávno bylo 1. září, a teď už je říjen!

Novinkou v letošní roce jsou **“BAREVNÉ” DNY.**

V pátek **31. října** vyhlášíme **Halloweenský den** - přijďte **v halloweenském** oblečení.

V pátek **21. listopadu** vyhlašujeme den **v bílé** barvě.

Přejeme vám úspěšný školní rok 2025/2026!

Tereza Heřmanská a Veronika Hyánková

OCTOBER 2025

SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Deprese

Tereza Žvatorová, 7. B

autorská
poezie

Deprese je pro někoho jen emoce, ale pro mě je to agrese.

V dlouhém hysterickém lese. Ve své fantazii se léčím na terapii.

Ale v realitě se v tom topím, tančím se svým přítelem na plesu.

V malé symbióze říkám své terapeutce: mám krizi, mám depresi.

Říká mi, napiš poezii. Mám velkou absenci ve škole.

Všichni se mě ptají, proč nejsem ve škole.

Já jim říkám, že mám velké nezastavitelné deprese.

Můj hlas nic neznamená.

Proto můj vztek v oáze poklesává.

Mám epidemii. Ale už mám terapii.

Černý jezdec

8.B píše
horor

Psal se rok 1799, byl podzim, Sleepy Hole byla ve válce s americkými povstalci.

Bojovali spolu na bitevních polích několik dní bez přestávky.

Jednou se však do bitvy přimíchal jezdec na černém koni, byl černý jako samotná smrt. Vytáhl svůj černošedý meč a usekl jednomu z britských vojáků hlavu. Než si ovšem tělo uvědomilo, že přišlo o hlavu, chvíli tam jen tak stálo a z krku tryskala krev.

Černý jezdec usekával hlavy všem, kdo mu zkřížili cestu. Jak se ukázalo, nebyl na ničí straně, jen sekal hlavy jednu za druhou.

Vojáci obou stran se neměli v lásce, ale spřáhli se proti němu, vymysleli plán. Budou předstírat, že probíhá další bitva a mezitím půjdou ti nejlepší vojáci po Černém jezdcí.

Bitva začala, vojáci předstírali boj, ale Černý jezdec nikde. Až po chvíli se z lesa začala linout bílá mlha, vrány krákaly o sto šest. Všichni věděli, že už přijíždí a nachystali se.

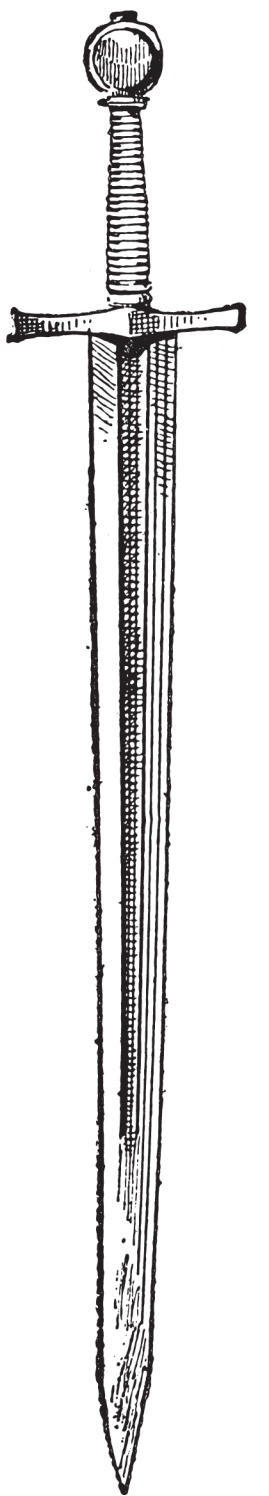
Černý jezdec se rozhlédl po bitevním poli, rozjel se tryskem a hlavy začaly padat.

Vojáci se ale nezalekli a jeden statečný usekl Černému jezdcí hlavu.

Všichni propukli v jásot. Jeho hlavu s tělem pohřbili hluboko v lese, u mrtvého stromu, od té doby se nikdo neodvážil chodit do tohoto Temného lesa.

Ovšem o 50 let později se začaly dít divné věci...

Sára Heinzová, 8. B

Halloween 1999

Píše se 30. října 1999 a Kuba si uvědomí, že do Halloweenu zbývá jeden den. Kuba ten den nesnáší. Ve škole ho šikanují a na Halloween mu to dávají vždycky sežrat dvakrát tolik.

Zrovna se chystal spát, ale nutně potřeboval vymyslet nějaké řešení. To, že ho šikanují, nikdy nikomu neřekl. Jednak si myslel, že se to zhorší, ale hlavně se bál, že mu to nikdo neuvěří. Banda, která ho šikanovala, měla tři členy. Karel, Maty a Dan. Když na ně pomyslel, udělalo se mu zle. Kuba bydlel ve Stullu, což je malá klidná vesnice v Americe.

Nejstarší z členů party, Karel, řekl Kubovi, že když přesně o půlnoci přijde na hřbitov, tak ho už nebudou šikanovat.

Právě vylézal z okna svého pokoje po okapu. Hřbitov nebyl daleko. Vlastně hned za rohem. Kluci tam samozřejmě byli.

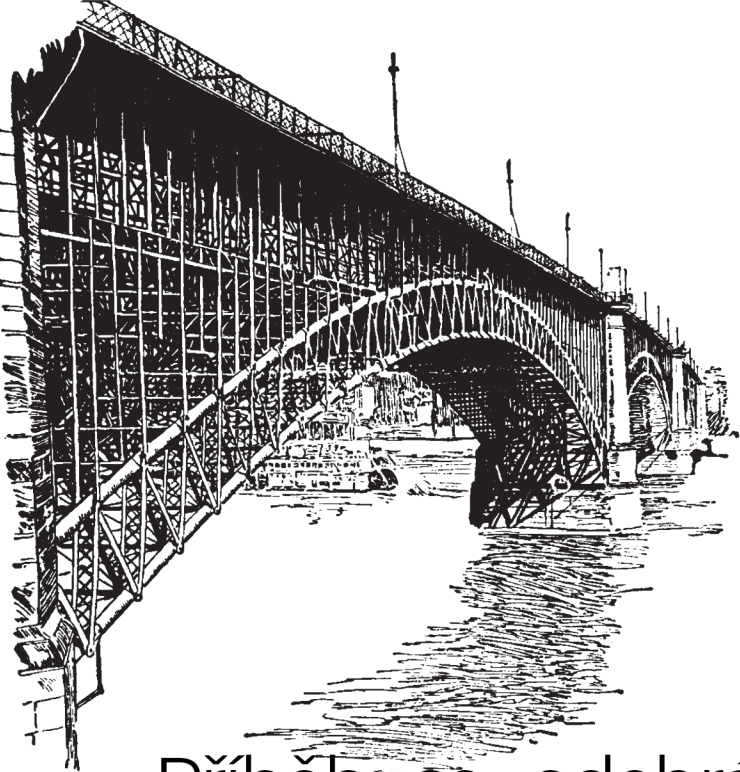
„Dolezeš k poslednímu hrobu vzadu!“ nařídil Kubovi Karel. Kubovi se sevřelo hrdlo, protože věděl, že poslední hrob patří muži, který zemřel přímo na hřbitově.

Polkl. Procházel mezi hroby. Náhrobek muže se blížil. A najednou zaslechl tichý smích a ucítil ránu v zádech. „Au!“ zařval. „Haha, dostal jsem Tě!“ Byl to Dan. Kuba se proklínal, že si nevšiml, že na něj před hřbitovem čekal jen Karel a Maty. Ted' k němu přišli i ti dva.

Najednou se ale zvedl vítr a něco začalo kvílet. „Hahaha,“ řekl Kuba.

„Ale to nejsme my,“ přiznali se strachem ti tři z party. Začalo to vypadat, jako kdyby Kuba rostl. Ale on nerostl, to se ti tři propadali do země. Najednou se objevila čarodějnice s koštětem, odnesla ty tři a už je nikdo nikdy neviděl.

Šimon Vyskočil, 8.B

Krvavý most

Příběh se odehrává v malém městečku Sydney. Náš šerif se vydává k dalšímu neobyčejnému případu. Už je na cestě, mezitím patolog ohledává tělo. „Dobrý den, tak co tu máme?“ ptá se šerif. Patolog na to odpoví: „Tělo, dívka tak 21 let, oběšená, přeríznutá tepna.“

Oba dva stáli nad bezvládným tělem dívky a něco jim nesesedělo. Kolem města se linul divný zápach, táhl se z lesa za mostem. Šli se tam podívat. V dálce spatřili modré auto, policisté se šerifem se pomalu přibližovali s pistolemi vpřed.

Na předním sedadle našli mrtvého řidiče, uvažují, že je to řidič vraha. Po chvíli celý tým prohledává auto, v kufru našli DNA oběti – té mladé dívky.

Na vedlejším sedadle našli DNA, kterou neměli v databázi. Šerifovi to celý večer vrtalo hlavou. Hned ráno se zase vydal na místo činu, znovu ho prohledal. Našel něco malého, vypadalo to jako kousek skla. Zjistil, že to bylo kus sklíčka z brýlí. Bylo to DNA známého sériového vraha, který před pár dny utekl z vězení. Ovšem on to být nemohl, spáchal totiž sebevraždu.

Pár dní nato přišel na stanici malý chlapeček Dan. Daneček nejdřív nechtěl nic moc říct, ale pak se rozmluvil. „Šel jsem domů a na mostě jsem viděl modré autíčko, vedle toho auta byl pán v kapuci, a tak jsem se radši vrátil domů přes město.“

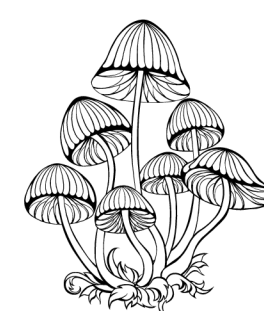
Začala pátrací akce, do které se zapojil celý tým. Jenže věci se začaly komplikovat. Ztrácely se důkazné materiály, dokonce i tělo oběti.

Vyřeší se případ? Zůstane navždy nevyřešený?

Naty Obšelová, 7.B

Svítící houby

Žila jednou maminka se synem.. Žili v takové malé vesničce, kousek od ní byl les, do kterého bylo zakázáno chodit. Prý byl plný démonů. Chlapec byl ale tak zvědavý, že se tam šel podívat. Rostlo tam spoustu hub, nevěděl však, že jsou jedovaté. Chodil tam každý den, jednou ho však viděl místní občan a řekl to starostovi. Ten pak nechal matku a syna úplně o hladu.

Tak se jednoho dne vydali do lesa pro houby, protože měli hrozný hlad, sebrali i svítící houby. Toho večera šel jeden člověk kolem jejich domu a viděl tam takové zelené světlo. Ráno pak našli syna a matku ležet na zemi. Syn už byl mrtvý, ale matka slabým hlasem řekla: „V zakázaném lese...“ a zbytek nestihla doříct, protože zemřela.

Chtěla říct větu: „V zakázaném lese jsou dobré svítící houby,“ aby se pomstila místnímu starostovi, který je nechal úplně o hladu.

Saša Dostálová, 7.B

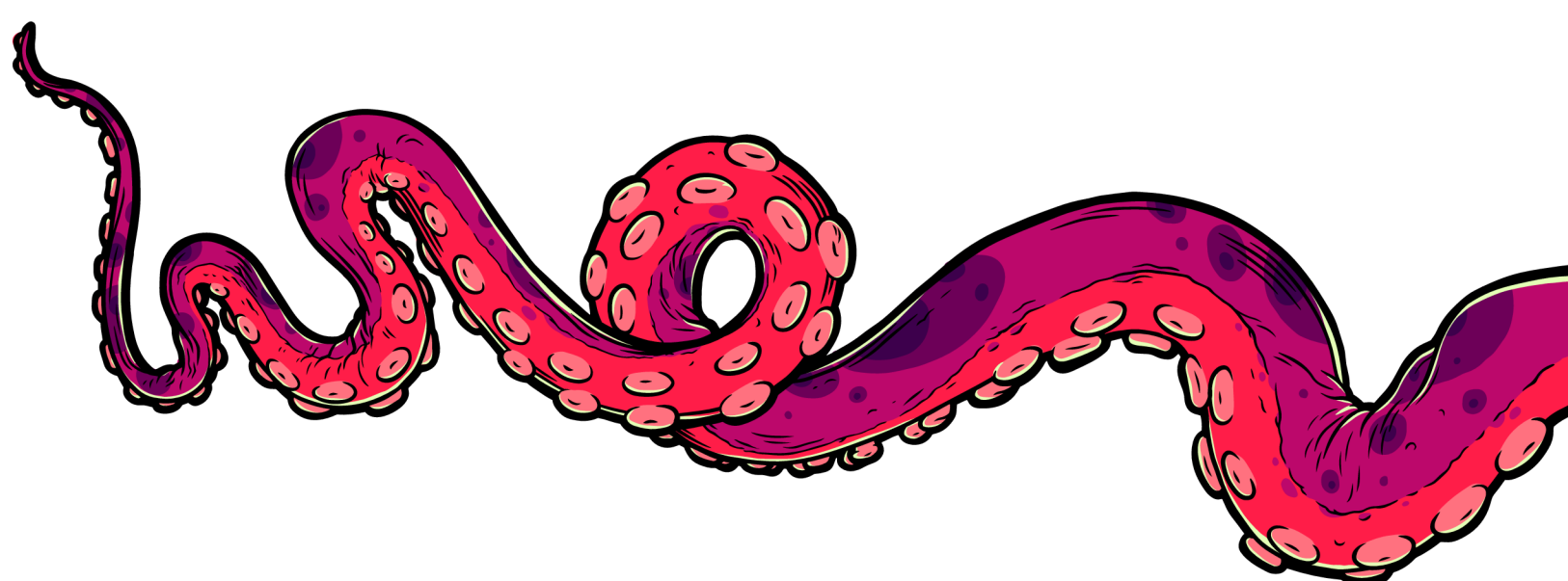
Hororový příběh

To, že já a můj kamarád Lucas jsme experti na divné a paranormální věci, je známo po celém světě. Nedá se sice úplně říct, že by náš blog Podivíni byl mezi dospělými oblíbený, ale za to je všude na netu dost populární. Lidi to žerou! Od zdi, která je celá popsaná slovy „Nejsem šílená“ až po Velkého Unika, co seslal kletbu na naší vesnici, shledal největší ohlas Slender Man.

Dvoumetrový muž bez tváře s pletí bílou jako porcelán. Svoji oběť polapí svými chapadly a už ji není pomoci. A proto jsme teď v lese, kde má údajně být a všechno natáčíme. „V tomhle lese se prý ztratilo pět dětí,” řekl Lucas do kamery. „A už se nikdy nenašly,” dodám a svítím dál baterkou. Než jsme vyšli do lesa, oba dva jsme říkali, jak se nebojíme, ale teď když tady stojím a jediným zdrojem světla je naše malá baterka, začínám zpochybňovat tento nápad. „Už tady chodíme hodinu!” Postěžuje si Lucas, když už po několikáté zakopl o strom. V tom se ale zvedl vítr a les nás stahoval dovnitř. Na zátylku jsem ucítila studený vánek a z pusy mi vycházela studená pára, jako promrzlým dítětem, co si hraje na ulici. Slyším jen tlukot svého srce. Buch, buch, buch...

Najednou se před námi začne něco objevovat. Dva metry. Bílá plet. Chapadla. Chapadla! „Je to on?” Mám pocit, že jsem to zakřičela, ale v chlumu všech svých myšlenek si ani nejsem jistá, že ze mě vyšla hláska. „Sakra!” Zakřičel Lucas a rozběhl se. Ale Slender Man nehnul ani svalem. Jen na mě zíral. Oči, nos, nemá obličej. Chci utíkat, dokud nedopadnu vyčerpáním. Křičet, dokud si nezničím hlasivky do krve. Ale když se jeho chapadla začnou natahovat ke mně, nedokážu se pohnout. Oči mi zabloudí k rozbité kameře. Uvědomím si, že mě tady nechal. Ten kluk, se kterým jsme si odřeli kolena. Ten kluk, co tu pro mě vždycky byl, mě opustil. A ta kamera... žádné důkazy, ale k čemu všechny starosti, když jsem ve smrtícím sevření monstra...A tak se poddám a nechám se polapit jeho studenými chapadly.

Beata Loydloá, 7.A

6. B na
adaptáku

Adaptační kurz

Na adaptačním kurzu se nám líbily všechny aktivity, protože nám umožnily se lépe poznat. Byly to aktivity pohybové a zábavné.

Počasí nám sice nepřálo, ale i tak jsme si to užili. Jako nejlepší den hodnotíme čtvrtek, protože jsme se mohli vykoupat v bazéně a večer jsme měli kino.

Při zdolávání Lanáčku jsme měli strach, ale zároveň obrovskou radost na konci, když jsme skočili z velké lezecké stěny.

Moc jsme si to tam všichni užili!

Barča a Emča, 6. B

Na Adapták jsme jeli na Orientku. Je to krásná chata s bazénem a Lanáčkem. Pokoje byly čisté, prostorné a uklizené.

Měli jsme 3 úžasné lektory - Emu, Lindu a Martina. Vymýšleli pro nás spoustu her, i když musíme přiznat, že ne všechny nás bavily.

Za nás byly nejlepší okamžiky v bazénu, Lanáček a také hry v lese.

Vali a Baru H., 6. B

Dům je pohltil!

8. A píše
děsivý
příběh

Na konci zapomenuté cesty, kde mlha nikdy neustupovala, stál dům, o němž se lidé raději nezmiňovali. Staří vesničané tvrdili, že tam kdysi zmizela celá rodina a od té doby se za okny objevují bledé postavy. Objevovaly se tam každou noc těsně před půlnocí a ráno při úsvitu zase zmizely. Říká se, že když v noci projdete kolem toho domu, uslyšíte dětský smích. Nikdo se neodvážil k domu přiblížit blíže než na tři kilometry.

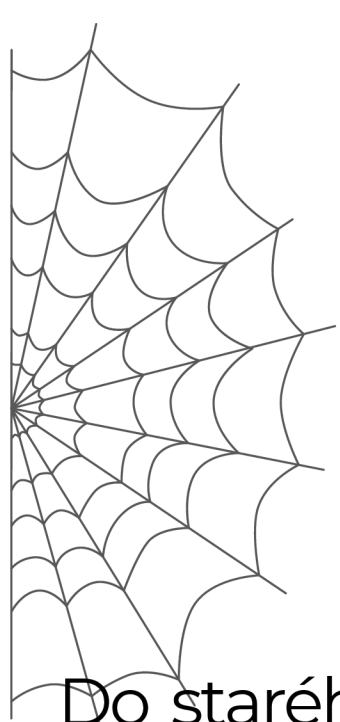
Jedné podzimní noci se dva studenti rozhodli dům prozkoumat. Když překročili práh, ticho bylo tak hutné, že slyšeli vlastní srdce. Na zdech visely obrazy, jejichž oči se zdály živé. Z podlahy se ozývalo klepání, pravidelné jako tikot hodin. A pak zazněl dětský smích – ale v domě žádné dítě nebylo.

Ve staré ložnici našli rozbitou kolébku, která se sama začala hýbat.

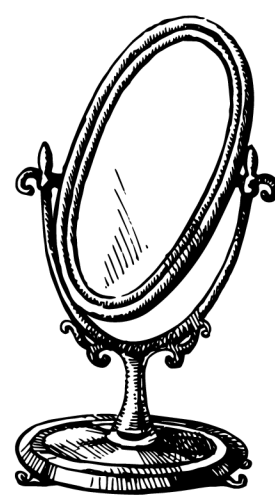
Snažili se to ignorovat, ale pak se v kolébce začalo ukazovat smějící se dítě. Mysleli si, že se jim to jenom zdá, tedy až do té doby, než se tam začala objevovat další postava, která měla nůž v ruce. Začali se už opravdu bát. Utíkali ke dveřím, kterými přišli. Když se snažili vyběhnout ven, dveře zmizely – nahradila je holá zed'. Dům je pohltil. Od té noci se v mlze ozývají dva nové hlasy, prosící o pomoc.

Julie Tvardíková, Tereza Krouželková, 8. A

Zrcadlo

9. A
tvoří

Do starého domu v malém městě v Rusku se před nedávnou dobou nastěhovala čtyřčlenná rodina. Přitahovala je cena domu, neměli se zrovna nejlépe, tak si řekli, že ho lehce zrenovují.

Rodina se zabydlela velmi rychle, všem se dům líbil... Nejmladší člen rodiny Saša, 13 let, prochází si šikanou ve škole, s nikým se nebaví, rád kreslí to, co vidí ve snech. Bere antidepresiva. Alina, 17 let, starší sestra, je oblíbená, a i když má jiné priority než Saša, tak si jsou velmi blízcí. Karin, matka rodiny, nemá na děti čas a je velmi přísná. Ivan, táta rodiny, pohodový člověk, ale alkoholik.

Saša se ráno probudí, podívá se z okna, všude je mlha. Nasnídá se a s Alinou vyrazí pěšky do školy. Alina se do školy těší, ale Saša to má přesně naopak. V nové škole ho šikanují a vidí ho jako zrůdu. Alina si tam hned našla kamarády a po škole s nimi tráví hodně času. Zatímco Saša jde po škole sám pěšky domů a snaží se nikoho nepotkat.

Doma jde od pokoje, odloží si věci, lehne si na postel a těžce oddechuje. Napadne ho jít na půdu, tam ještě nebyl. Půda je celá pokrytá prachem. Nic v ní není kromě siluety pokryté prachem připomínající zrcadlo.

Nebyl si jistý, jestli chce vědět, co to je, ale nedalo mu to. Plachtou odkryl nádherné starožitné zrcadlo, vonící kvalitním dřevem.

Saša nemohl odolat a zrcadlo si vzal dolů. Šlo to těžce, zrcadlo mělo skoro 2 metry, ale nakonec to nějak zvládl.

Eliška Tábořská, Linda Hebelková, 9. A

ZACHYŤ PODZIM!

Využijte krásných podzimních dní
a vydejte se do přírody
s fotoaparátem
nebo mobilním telefonem.

Zadání je jednoduché:

Vyfoťte to, co pro vás symbolizuje podzim. Může to být podzimní krajina, ranní mlha, ale i pouhý detail, například: barevný list, žalud, šípky nebo roztomilá veverka.

Foťte kreativně a pro radost!

Vaše fotky posílejte na e-mail

pavel.drimal@mozartova.cz

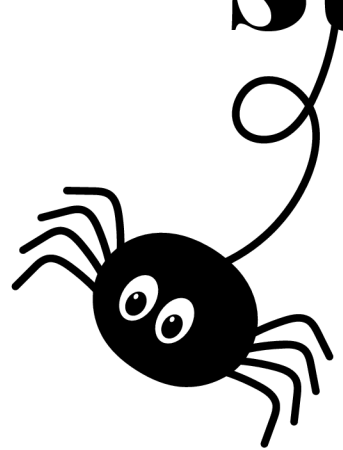
nebo

dominika.sarosi@mozartova.cz

soutěž

Škola se proměnila ve strašidelný hrad

6. A
tvorí

Jednoho krásného rána jsem se probudila a měla jsem dobrý pocit. Nevěděla jsem, co to znamená a proč mám dobrý pocit z toho, že jdu do školy. Myslela jsem si, že bude úplně normální den, ale opak je pravdou. Vyšla jsem z domu a zahlédla jsem své kamarádky, přiběhla jsem za nimi a společně jsme došly ke škole. Najednou jsem zahlédla strašidelný hrad, ale škola nikde nebyla.

Nevěděla jsem, co to znamená, ale něco mi říkalo, ať do toho strašidelného hradu vstoupím. „Počkej stůj,” zavolala na mě má kamarádka Ema. „Jdu s tebou.” Počkala jsem u dveří na Emu a společně jsme vstoupily do strašidelného hradu. Nic nebylo vidět, protože všude byla mlha. Když jsme konečně vyšly z mlhy, byla jsem okouzlena, jak krásně vypadá chodba a schodiště. „Dobrý den, děvčata,” zaslechly jsme tenký hlásek. Rozbušelo se mi srdce, bála jsem se, protože kolem nás nikdo nebyl kromě Emy. Držely jsem se za ruce a obě se strašně bály. Malými krůčky jsme došly do učebny, kde jsme měli mít se třídou matematiku. Viděla jsem své spolužáky a byla jsem o trochu klidnější. Zazvonilo na hodinu a my nevěděli, co se bude dít. Do třídy přišla čarodějnice, která mi byla v obličeji povědomá. „Dobrý den, děti,” řekla čarodějnice a naše celá třída pozdravila. „Mňau.” Zaslechli jsme zvuk kočky, která seděla na rameni čarodějnice.

Druhou hodinu jsme měli dějepis. Tentokrát přišel upír, který nás učil o tom, jak vysát krev z člověka. Po čtyřiceti pěti minutách zazvonilo na přestávku a Róza řekla, že jde na záchod, ale pak už se nevrátila. Začalo pátrání. Myslela jsem si, že je Róza v nebezpečí, ale nebylo tomu tak. Ve skutečnosti Róza uviděla portál a vstoupila do něj. Nakonec skončila na půdě, která byla strašidelná, všude byli pavouci a jeden dokonce lezl po Róze. V hodině jsme slyšeli zvuky připomínající volání o pomoc. Třetí hodinu jsme měli kouzla čar a magie. Róza konečně setřásla pavouka, který po ní lezl, ale neviděla cestu ven a uvízla na půdě. Mezitím, co Róza hledala cestu ven, jsem pozorovala, jak kouzelnice ukazuje, jak používat kouzelnickou hůlku. Podívala jsem se na hodiny a za minutu měla končit hodina. „Crrr, crrr.” Zazvonil zvonek a my měli přestávku. S holkami jsme šly do kroužku a já se jich zeptala, jestli také v hodině slyšely zvuky volající o pomoc. Všechny jsme to slyšely, a tak jsme zamyslely, odkud ty zvuky šly. „Z půdy!” Vykřikla Market. „Máš pravdu,” odpověděla jsem. Ted' už scházela jen jedna otázka, jak se na půdu dostat. „Běžte do ředitelny!,” promluvil tenký hlásek. Všechny jsme šly do ředitelny, kde jsme viděly dveře s nápisem půda. Pomalu jsme otevřely dveře a vyšlapaly jsme schody nahoru. „Holky!” Vykřikla Róza. „Jsem tak ráda, že jsme tě našly.” Začalo zvonit na hodinu, a tak jsme všechny běžely do třídy, abychom tam přišly včas.

Po vyučování jsem už jen rychle utíkala domů. Druhý den ráno jsem opět vstala a šla do školy. Tentokrát už tam byla naše škola. Pak mi to došlo, strašidelný hrad tam byl z toho důvodu, protože byl včera Halloween.

Julča Bílková, 6.A

Strašidelný dům

Začal Halloween a my jsem šly do obchodu koupit dýni. Pak jsme se vrátily domů. Společně jsme ji vydlabaly a udělaly jsme jí oči a pusy. Pak jsme se šly projít ven, a to už byla tma. Jak jsme se vrátily domů, byl už temný večer. Najednou jsme uslyšely hodně divné zvuky a říkaly jsme si, že to jsou jen sousedi. Tak jsme šly spát.

V noci nás všechny tři sestry probudily ty stejné zvuky. A už nám to přišlo hodně divné, tak jsme vstaly a šly všechny tři do kuchyně. Tam byla na stole vydlabaná dýně a uvnitř byla baterka místo svíčky. Svíčka byla na zemi, zhaslá. V obývacím jsme viděly stín nějaké osoby, který se kýval ze strany na stranu. Taky jsme viděly nějaké odrazky, které se odrážely ve tmě. Vrzla podlaha a rodiče se probudili. Otevřeli dveře do kuchyně a maminka se zeptala: „Proč nejste v posteli?“ My jsme odpověděly, že nás probudily divné zvuky. Rodiče se podívali do obývacího a viděli taky ty odrazky a tu baterku v dýni. Řekli jsme si: „Co to může být?“

Tak jsme tedy rozsvítili v obývacím a tam byla teta, která hledala ztracené klíče. Rodiče ji poslali spát a že ji klíče pomůžou ráno najít. Ještě se jí zeptali, proč je tam ta baterka a teta říkala, že svíčka zhasla a skutálela se na zem a ona chtěla, aby dýně svítila. Pak šla spát a my s úlevou taky. Druhý den jsme ty klíče našli pod gaučem a byli jsme šťastní, že všechno dobře dopadlo.

Gabriela Cábová, 3. B

Duch z kostela

Eda a Adéla jsou sourozenci. Bydlí v malé vesničce nedaleko Brna. Jednou v noci, když šli spát, uslyšeli divné zvuky. Zvuky těžkých kroků a skřípot železa. Hned si představili krácejícího obra s velkým mečem. Dostali obrovský strach.

Zjistili, že zvuky vycházejí z nedalekého kostela a rozhodli se to prozkoumat. Vyrazili do kostela. Jakmile otevřeli dveře, spatřili ducha. Lekli se a utekli. Protože byli zvědaví, šli tam druhý den znovu. Hned, jak tam přišli, zjistili, že se báli zbytečně. Strašidelný duch byl vlastně hodný kostelník, který v noci hlídá kostel.

Anna Podborská, 3. B

Strašidelná škola

Byla jedna škola, byla tam 3. B. Ta třída byla strašidelná. Bylo nebylo, začala hodina matematiky. Učili jsme se... a po škole jsme si řekli, že přespíme ve škole. A vyvolávali duchy. Zničehonic někdo zaklepal na dveře. Strašně jsme se báli. A tam! Otevřely se dveře a byla tam paní učitelka s dýní na hlavě a vykřikla: „Halloween!“

Kristýna Pěčková, 3. B

3. B
píše
příběhy

Vyvolávání duchů

Jednou se domluvily čtyři děti, že půjdou vyvolávat duchy do hladomorny v místním hradě. Každý si vzal jednu svíčku a jeden vzal sirku. Večer, když vyšel měsíc, šly do té hladomorny. Přišly tam a rozsvítily si svíčky. A začaly vyvolávat duchy. „Duchové, kteří jste tu byli uvěznění, prosím, vstaňte z mrtvých.“

Ale hned jak to děti dořekly, zhasly jim svíčky a začaly se ozývat strašidelné zvuky. Děti se začaly bát. A najednou se tam objevilo pět duchů. A najednou k nim promluvil jeden z duchů: „Dám vám hádanku! Víte, co máme společného?“ Děti zavrtěly hlavami. Duch pokračoval: „Hrob!!!“

Crrr... Děti se probudily z noční můry a vzpomněly si, že píšou test z angličtiny a řekly si, že je to ještě větší noční můra.

Klára Váňová, 3. B

Šťastný Halloween

Byli jsme doma a řekli jsem si, že půjdeme do obchodu pro dýni, protože byl Halloween. Když jsme šli kolem starého domu na konci ulice, uviděli jsme za oknem slabé blikající světlo. Najednou dveře zavržaly a otevřely se. Z domu se ozval podivný šepot a chladný vítr nám přeběhl po zádech. Na zahradě ležela dýně s vyřezaným obličejem a najednou na nás mrkla! Strašně jsme se polekali, a tak jsem rychle popadli dýni a utíkali domů. Doma jsme ji položili na stůl. V tu chvíli zhaslo světlo a dýně se sama rozsvítila. V jejím úsměvu se objevil nápis „Šťastný Halloween“.

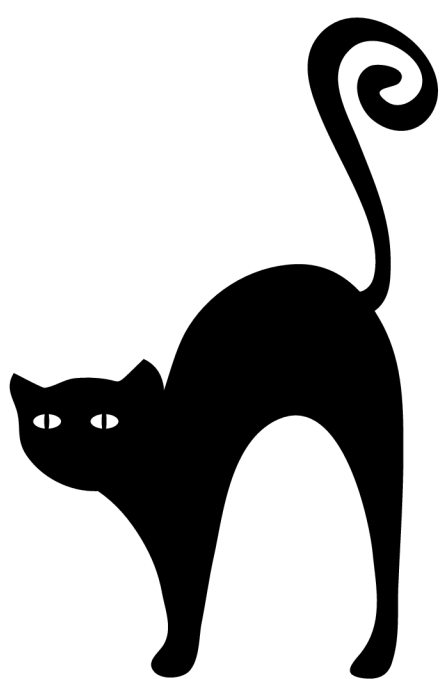
Tobiáš Bulva, 3. B

Příšera v domě

Když jsem šla ze školy a došla před dům, překvapilo mě ticho, to tam nikdy nebylo. Vešla jsem na zahradu, ale táta tam nebyl jako obvykle. V kuchyni bylo zhasnuto, to taky nikdy nebylo. Máma na mě přece měla mávat z kuchyně a táta měl kontrolovat zahradu.

Ale ani jeden z nich to vůbec nedělal. Vešla jsem do domu, bylo tam ticho. Zaslechla jsem divné zvuky, které šly ze shora, tak jsem se tam šla podívat. A byla tam příšera. Strašně jsem se lekla. Měla velké žluté vykulené oči a velké ostré zuby. A byla celá zelená. Chvíli se na mě koukala a pak se ke mně začala blížit. Já jsem se tak bála, že jsem zavřela oči... A pak jsem je otevřela. Byla jsem ve své posteli. Bylo to skutečné, nebo jen sen?

Annamarie Lípová, 3. B

Strašidelná škola

V temném lese stála mezi stromy škola. Nebyla to obyčejná škola. Byla to strašidelná škola. Všude okolo lítali duchové a před dveřmi stála černá kočka. Ten, kdo do školy vstoupil, už nikdy nevystoupil.

Viktorie Langer, 3. B

Rozhovor s Jiřím Boháčkem

rozhovor

Jak jste se dostal k učení TV?

Vždy mě bavil sport a pohyb. Chtěl jsem mít titul (když mi na hřišti unikl) a studium na FTK v Olomouci mi přišlo jako jedno z nejjednodušších. Po vysoké škole jsem chtěl podnikat, a hlavně nebýt učitel. Nakonec jsem se ze dne na den rozhodl nastoupit na střední školu jako učitel a začalo mě to bavit. Učení mě stále baví. Věci kolem už nejsou tak báječné.

Co děláte za sport ve volném čase?

Volný čas trávím s rodinou. Když je chvíle, tak aktivně sportuji a sport mám rád i jako divák. Jsem 4x týdně ve fitku + fotbal. Času je málo, tak zanedbávám své kamarády a přátele 😞.

Máte nějaký vzor nebo oblíbeného sportovce?

Emil Zátopek, Jan Železný, David Pastrňák, Jirka Vad'ura, Ester Ledecká, David Rozehnal, Braňo Konrád... a ze světa namátkou Maradona, Ronaldo, Messi... Některé jsme měli i na Sportovním dni. Na Messiho nemám číslo...

Dělal jste nějaký sport, když jste byl malý?

Hrál jsem fotbal. Ve frontě na talent jsem ale nebyl dvakrát. Prostě ho mám rád, i když ho hraji špatně.

Myslíte si, že jsou děti dnes línější než dřív?

Nemyslím si, že jsou děti línější. Líní jsou jen dospělí, kteří nedají dětem potřebný servis a dítě nepodpoří ve sportu či pohybu. Někdy je potřeba děti u vybraného sportu držet chvíli na sílu, protože je málo lidí, kteří jsou talentovaní a jde jim vše hned.

Učíte raději kluky nebo holky? Kdo je šikovnější?

Jsou sporty, které jdou lépe holčkám a jiné zase lépe klukům. Důležité je, aby si každý našel něco, co ho baví a dělal to pravidelně. Je jedno, jak u toho vypadá 😊.

Co byste chtěl, aby si žáci odnesli z vašich hodin?

Lásku k pohybu v jakékoliv formě. (I za cenu, že mě nebudou mít rádi.)

Jaké disciplíny byste vymyslel, kdyby byla Olympiáda učitelů?

Hod křídou nebo klíči na cíl. Překřičet skupinu paviánů. Vyjmenování více vulgarismů za minutu než běžný žák základní školy. A dechová cvičení z jógy ve chvílkách, kdy učitelům zle zatápí děti 😊.

Rozhovor se svým oblíbeným učitelem vedly Barča Hižnajová a Valča Vyskočilová, 6.B

Halloweenské občerstvení

7.A
tvorí

Chystáte se na halloweenskou párty? Připravte si strašidelné občerstvení podle našich žáků.

Halloweenská mini pizza

Ingredience: těsto na pizzu, rajčatový protlak, sýr a černé olivy

Postup: Na linku rozložíte těsto a sklenicí si vykrojíte malá kolečka - mini pizzy. Na ty si natřeme rajčatový protlak a přidáme sýr. Ze sýru si můžete vyříznout třeba duchy, pavouky, nebo co budete chtít. Na sýr dáme olivy jako oči a pečeme na 200 °C dozlatova.

Eliška Lovečková, 7.A

Banánové duchové

Ingredience: 3 banány, čokoládové pecky/ kousky čokolády, bílá čokoláda/ jogurtová poleva

Pomůcky: nůž, kuchyňské prkénko

Postup: Banány oloupej a rozkroj na půl. Poté je postav a máš duchy! Na oči a na pusku budeš potřebovat čokoládu a vytvoř duchovi pusku a oči. Poté duchy namoč do bílé rozehřáté čokolády nebo jogurtové polevy - zaleží na tvém výběru. Na závěr je dej do ledničky na 15 - 30 minut. Tip: Duchy můžeš napíchnout na špejle, aby ti vznikla lízátko.

Luky Hebelka, 7.A

Pudinková hrobka

Ingredience: čokoládový pudink, mléko, hořká a bílá čokoláda, gumové žížalky

Postup: Čokoládový pudink uvařte podle návodu. Nachystejte si tabulku hořké čokolády a vytvořte z bílé čokolády nápis R.I.P. Do skleničky nalijeme pudink a nahoru přidáme gumové žížaly pro strašidelný efekt. Můžete použít různá strašidelná zvířata.

Maty Říha, 7.A

Pavoučí limonáda

Ingredience: malinový džus, plastový pavouk, černé potravinářské barvivo, voda

Postup: Vezmeš si skleničku, do poloviny naliješ malinový džus a zbytek doliješ vodou. Poté tam dáš 3 kapky černého barviva (jedlého). Pokud to nebude dostatečně černé, tak jich přidej víc. Hod' tam pár plastových pavouků, aby se jich někdo lekl a drink máš hotový! Bonus: můžeš přidat i pár želé pavouků.

Naty Bulvová, 7.A

Scary
story

A to nejlepší nakonec!

The House in the Middle of Nowhere

In 2011, there was a girl named Rachel. She was dating a boy called Eidam. He was kind and funny, but Rachel was jealous and controlling. She couldn't stand it when Eidam talked to other girls. One day, after another fight, Eidam had enough and broke up with her. Rachel went absolutely crazy. For weeks, she tried to get him back, but he ignored her. Slowly, Eidam started to move on. He met a new girl named Lilly. She was gentle, sweet, and everything Rachel wasn't. They quickly fell in love. For the first time in months, Eidam felt truly happy again.

But one night, he discovered something that made his heart sink — Lilly used to be friends with Rachel. When he asked her about it, she said, "It was a long time ago. I don't even talk to her anymore." Eidam wanted to believe her. But Rachel wasn't done.

One evening, Lilly got a strange message:

"Meet me at the old abandoned house. It's about Eidam."

Thinking it was something important, she went there alone. The place was dark and cold, the air thick with silence. Then she heard a whisper: "Hello, Lilly."

Rachel stepped out of the shadows, holding a knife. "You took everything from me," she hissed. Lilly tried to run, but Rachel caught her. A scream echoed through the empty halls — and then, silence.

Later that night, Eidam found the house after receiving a missed call from Lilly. He opened the door and saw her lying motionless on the floor. Rachel stood nearby, her hands shaking, her face twisted with madness. The police arrived soon after and took Rachel away.

Eidam knelt beside Lilly, tears streaming down his face. He whispered, "I'm so sorry..."

Rachel was arrested that night, but for Eidam, the punishment never ended. From that day on, he carried the pain in his heart forever.

Matyáš Vrba & Anet Jílková, 9.B

